

Piše:

Ilija

Marković

Kriminal je deo naše svakodnevice. Učestvuje u njoj sto posto. Ne bi delo izbilo na videlo da nije lova do krova podzemlja. Prema tome, kakvi su temelji demokratije, znaju podzemlje i zid plača.

Na zidu plača suze su grafiti. Ako su grafiti pravo lice ulice, crno nam se piše: „Gde je život lutrija, smrt je premija.“

Narodu koji udara glavom u zid svaka je ulica slepa. Narod je demonstrirao silu. Sve što mu je učinila vlast podneo je stoički. Okuražio se. Ne strahuje bez razloga. Ponajviše se plaši onih koji robuju svojim ubeđenjima, a gospodare našim. „Naši“ su vaši. Gde oni seju strah, niču strašila. Opasnost vreba na svakom koraku. Zato narod puzi. Prvi su koraci najteži. Posle se lako puzi.

Situacija nije ružičasta. Mi ne robujemo samo jednoj boji. Neprijatelj se vešto kamuflirao. Ne razlikuje se od nas. Neprijatelji svih boja su crveni, plavi, beli. Lako je prepoznati vajnog patriotu među huliganima. Premazan je nacionalnim bojama. Nacionalne boje najbolje brane kameleoni. Presvlače se prema boji glasa. Konvertiti ne gube vreme: pre presvuku mišljenje no kameleoni boju. Po nepisanom pravilu, ako nisu dorasli poslu koji obavljaju, ne menjaju posao, već stranu, stranku, sud. Ni po babu, ni po stričevima. Po strancima!

Zločin je počinjen pod neobjašnjivim okolnostima. Svi smo bili očevici. Mada nama očevici nisu potrebni. Dovoljni smo sami sebi. Kako u radosti, tako u tuzi. Ako se radujete tuđem zlu, možda biste i sami mogli nekoga obradovati.

„Ne, ne i ne! Ne radujemo se tuđoj nesreći. Još uživamo u svojoj.“

Licitiranje našom nesrećom još traje. Političari nisu rekli poslednju reč.

Zbilja, šta je iza cilja? Iza nasilja?